

Fleertal fundet betænkeligt, hvilket jeg erkjender for rigtigt; jeg troer ogsaa, at det Bedste er, hvad Udvalgets Fleertal har foreslaaet, at Borgermesteren skal være pligtig til at modtage Valg som Formand. Ellers vilde jeg neppe have fundet det rigtigt at gaae med Udvalgets Fleertal; men netop dette viser, efter min Mening, at der er særdeles god Grund til at vedtage den Afstemningsmaade, der indeholdes i mit Forslag under Nr. 4. — Med Hensyn til det Forslag, der er stillet under Nr. 2, og som gaaer ud paa at stille Borgermesteren endnu friere, følger det af, hvad jeg allerede har sagt, at jeg maa stemme imod det; thi jeg troer ikke, at Communerne ere istand til at taale, at man vedtager dette Forslag. Naar den ærede Forslagsstiller sagde, at han ikke vilde give sin Stemme til Noget, der stred imod Grundloven, saa er jeg enig med ham deri, men jeg troer ikke, at dette kan anvendes paa dette Spørgsmaal. Sagen er jo her, at det, man nu har, ligger længere borte fra Grundloven end det, Udvalgets Fleertal foreslaaer, at vi skulle komme til, og naar man nu er en Ven af Grundloven, saa forekommer det mig rigtigt at sige: Seg kan ikke gjøre saa stort et Skridt nu, at jeg fra det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, med det ene Been kan naae Grundloven strax, men saa nærmer jeg mig i to Skridt; saasnart jeg kan gjøre det andet Skridt, vil jeg gjøre det. Man nærmer sig ved dette første Skridt betydeligt til Grundloven, medens man ikke nærmer sig det Mindste dertil, hvis man vil gjøre det Hele paa eengang, thi da kommer man ikke dertil for Tiden. De to ærede Medlemmer, som have stillet dette Forslag, have jo ogsaa sluttet sig til det øvrige Udvalg med Hensyn til Bestemmelsen om, at Borgermesteren skal være pligtig til at modtage Valg som Formand, naar man vil vælge ham dertil. Det forekommer mig, at naar de havde været consequente, maatte det følge af det Forslag, de have stillet, at de ogsaa skulde have givet Borgermesteren den samme Ret som de andre Medlemmer af Borgerrepræsentationen til at sige Nei til Formandsvalget, naar han havde været Formand i 3 Aar. — Forslaget under Nr. 3 af det ærede Medlem for Aarhus Amts

2den Valgkreds (Mørk) kan jeg naturligtvis paa ingen Maade slutte mig til.

Der er et Forslag til en Redaktionsforandring, som fører mange andre Forandringer af samme Art med sig; det forekommer, saavidt jeg seer, allerede under Nr. 1. Den ærede Ordfører har, troer jeg, sagt Alt, hvad der kan siges mod dette Forslag. Den ærede Forslagsstiller har taget denne Sag paa en meget høittravende Maade, om jeg saa maa sige; jeg troer ikke, at der er Anledning til at tage dette Spørgsmaal saa overmaade varmt. Spørgsmaalet er jo her, hvad der maa ansees for det Hensigtsmæssigste, og da kan jeg bevidne paa det Udvalgs Vegne, der har behandlet den anden Communallov, at det har havt en meget udførlig Forhandling, og mere end een, om det Spørgsmaal, hvorvidt vi skulde optage Udtrykket „Sogneraad“ istedetfor „Sogneforstanderskab“. Efter at have prøvet det ere vi blevene enige om, at flere Grunde tale for at blive ved Udtrykket „Sogneforstanderskab“, fordi man nu engang er fortrolig med denne Benævnelse, og fordi man ikke her vil skabe noget Nyt, men i det Hele slutte sig til det Gamle. Man vil udvide Communalbestyrelsernes Myndighed, men ikke forandre Institutionen. Det har dog virkelig ogsaa nogen Betydning, hvad der ibetmindste gjælder med Hensyn til Udtrykket „Sogneforstanderskab“, at Grundloven har denne Benævnelse, og jeg kan ikke forstaae, at det ærede Medlem ikke vil erkjende dette, fordi der i Grundloven staaer „Sogneforstanderskabskreds“; thi det forekommer mig at være klart, at naar der intet Sogneforstanderskab er, saa er der heller ikke nogen Sogneforstanderskabskreds (Verg: So!); ja, det ærede Medlem siger So, men jeg kan ikke forstaae det. Jeg vil tillade mig at sige, at jeg holder mig overbevist om, at dersom det ærede Medlems Forslag om „Byraad“ og „Sogneraad“ istedetfor „Borgerrepræsentation“ og „Sogneforstanderskab“ vedtages, saa ville disse Benævnelser overalt i Landet, hvor man seer de nye Love, være stødende, hvorimod det Gamle paa ingen Maade vil være stødende, thi dertil ere Folk blevene saa vant, at der vist er Mængdebige rundt omkring i Landet, som slet ikke tænke paa,